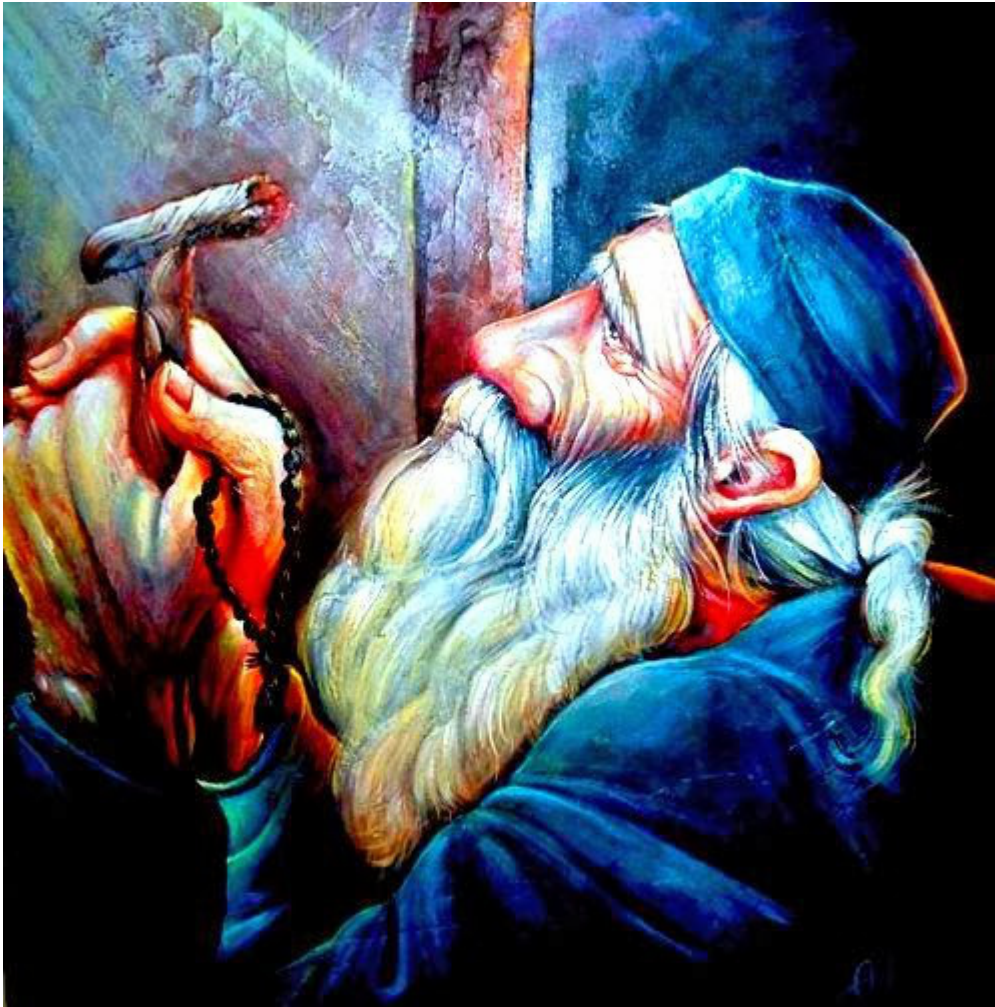

“Θεέ μου, πάρε με!”

/ [Ορθόδοξη πίστη](#)

(παιδαγωγική μεταθανάτια εμπειρία)

Πόσοι άνθρωποι σε δύσκολες στιγμές δεν το λένε! Οι περισσότεροι όμως δε γνωρίζουν ότι είναι αμαρτία κι ότι αποτελεί έλλειψη υπομονής κι ελπίδας στη βοήθεια του Θεού. Το ακόλουθο όμως περιστατικό , το βεβαιώνει ξεκάθαρα. Το διηγήθηκε με πολλή ταπείνωση και συναίσθηση ένας σεβαστός ιερέας, ο οποίος έχει πνευματικά παιδιά και στην επαρχία και στην Αθήνα. Είπε: «Εγώ, αφ’ ότου έγινα ιερέας , με κυνήγησε η συκοφαντία (το σύγχρονο μαρτύριο) . Πότε με τον έναν τρόπο , πότε με τον άλλον, με πίκραιναν και με καταρράκωναν πολλοί, με ψευδείς κατηγορίες. Αυτό γινόταν επανειλημμένα. Τόσο πόνεσα και τόσο κουράστηκα , που λύγισα κι αρκετές φορές είπα: “Θεέ μου, πάρε με!”. Και τελικά , με πήρε!...”.

“Όσοι τον άκουγαν έμειναν κατάπληκτοι να τον κοιτούν , σκεπτόμενοι πόση ενοχή έχουν όσοι κατηγορούν, ιδίως τους ιερωμένους... Πόση αμαρτία συσσωρεύουν

στην ψυχή τους, ιδίως όταν σπρώχνουν σε απελπισία τις ψυχές που κατηγορούν! Λες και τους εξουσιοδότησε ο Θεός να κρίνουν τον κόσμο...

Ο σεμνός κληρικός συνέχισε την αφήγησή του, λέγοντας:

“Έπαθα ανακοπή καρδιάς. Μου συνέβη στην Αθήνα. Εκείνη τη στιγμή βρισκόμουν εν μέσω γνωρίμων και πνευματικών τέκνων μου. Αμέσως με μετέφεραν στο νοσοκομείο. Εκεί οι γιατροί προσπάθησαν πολύ να ξεκινήσουν την καρδιά, αλλά δεν έγινε τίποτα. Στο τέλος είπαν: “Δε γίνεται τίποτα με τον παππούλη• πάρτε τον στο νεκροτομείο!”.

Εγώ τώρα, και τι δεν έζησα τις έξι αυτές ώρες που ήμουν νεκρός! Κατ’ αρχάς, ένωθα τον Άγγελό μου να με συντροφεύει κι να με περιβάλλει προστατευτικά σε μια πορεία, που στην αρχή ήταν κάπως δύσκολη, αλλά αμέσως μετά ανοδική, προς ένα θεσπέσιο, γλυκύτατο φως. Κατά τη διαδρομή, πολλά κακά πνεύματα φώναζαν επιθετικά και με κατηγορούσαν . Μια από τις κατηγορίες ήταν η εξής:

- Πού τον πας; Αυτό; Ήταν φιλοχρήματος. Ενώ είχε υποσχεθεί ακτημοσύνη, είχε χρήματα δικά του...! Ο άγιος Άγγελος όμως τους απέκρουε κι έλεγε:

- Αυτό δεν είναι αλήθεια! Τα χρήματα που είχε ήταν του Μοναστηριού και τα διαχειριζόταν.

Τελικά φθάσαμε σ’ ένα μέρος που φαινόταν να είναι σύνορο δύο περιοχών. Εκεί άκουσα τον εξής διάλογο που έκανε ο Άγγελός μου με την Υπεραγία Θεοτόκο. Άκουσα μάλιστα και τη γλυκύτατη , αλλά κάπως αυστηρή φωνή Της. Ο Άγγελός μου έλεγε:

- Υπεραγία Θεοτόκε, να οδηγήσω τον παππούλη στη Βασιλεία του Υιού Σου;

Εκείνη απάντησε:

- Όχι! Γιατί έχει κάνει μια σοβαρή αμαρτία.

- Τί αμαρτία, Δέσποινά μου; Ο παππούλης ήταν καλός (άρχισε να με υπερασπίζει, ενώ ένωθα τα δάκρυά του να πέφτουν ζεστά πάνω στον τράχηλό μου!) , έχτισε Μοναστήρι, βοήθησε ψυχές να σωθούν...

- Αυτό είναι αλήθεια, απάντησε η Θεοτόκος. Αλλά, δεν έκανε υπομονή στον αγώνα που είχε, κι έλεγε στον Υιό μου πάρε με και πάρε με. Λοιπόν, πήγαινέ τον πίσω, να τελειώσει με υπομονή τον αγώνα του και μετά θα εισέλθει στη Βασιλεία του Υιού μου.

Καθώς γυρίζαμε με τον άγιο Άγγελο, είδα τον Παράδεισο και την Κόλαση. Αυτά που γράφουν τα βιβλία του Θεού, είναι αλήθεια! Τα είδα με τα μάτια μου!...

Όταν φθάσαμε στο νοσοκομείο , με αποστροφή μπήκα στο νεκρό παγωμένο σώμα μου. Έκανα οκτώ ώρες για να κινήσω τις πρώτες κλειδώσεις των δαχτύλων των χεριών μου! Απ’ το παίξιμο των βλεφάρων μου αντιλήφτηκε τη νεκρανάστασή μου πρώτη η αδελφή μου, κι αναστατώθηκε όλο το νοσοκομείο.

Σιγά-σιγά συνήλθα κι από τότε προσέχω και κάνω υπομονή αδιαμαρτύρητα σε ό,τι επιτρέπει η αγάπη του Θεού. Πρέπει να κερδίσουμε τον Παράδεισο , αδελφοί μου,

πρέπει με την υπομονή μας να κερδίσουμε την ψυχή μας!”

Αυτά είπε ο παππούλης και με τα τελευταία λόγια η φωνή του κόπηκε απ’ τη συγκίνηση...

Πηγή: oparadeisos.wordpress.com